Ціна 10 коп.

Перець

№ 1 (492). РІК ВИДАННЯ XXIII КИЇВ. СІЧЕНЬ 1963

Адресувати консерваторам.

Адресувати дармоїдам.

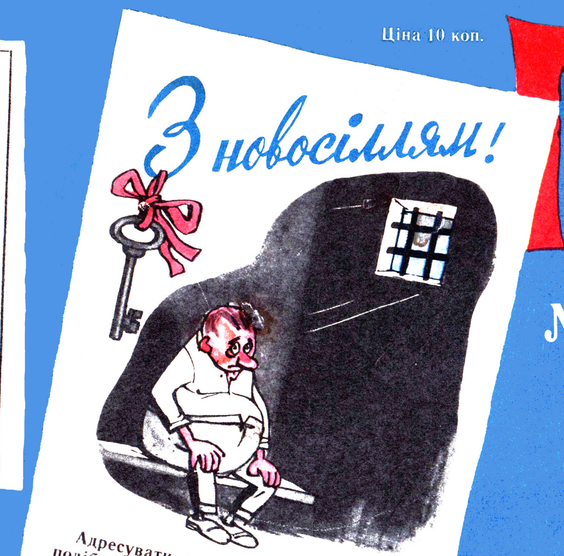

Адресувати хабарникам, хапугам та подібним типам.

Адресувати бракоробам.

Адресувати шляховикам-недбальцям.

Адресувати творцям рожево-солодких творів.

Адресувати любителям південних командировок.

Адресувати керівництву Довгобуду.

Адресувати ледачим студентам.

Адресувати підтоптаним женихам та їхнім нареченим.

Виставка ширнетреба

МАРКИ НА МИЛИЦЯХ

Перед вами дві благородних тварини: слон та олень. Перший з них красується на фабричній марці четвертої київської взуттєвої фабрики, другий — на марці шостої фабрики. Але, як бачите, і слон, і олень — на милицях. Ось печальна історія їхнього каліцтва.

Четверта фабрика випускає красиві різнокольорові модельні жіночі туфлі на модному тонкому каблучку. У зв'язку з цим, столичні магазини оголосили конкурс на найтендітнішу жіночу ніжку. Умови конкурсу: ніжка повинна бодай хвилинку втриматися на тих каблучках. Переможниця конкурсу одержить безплатно найкращу пару модельних туфель. Але переможниці конкурсу немає й не буде. Модні каблучки тримаються тут на двох-трьох гвіздочках і відлітають від одного тільки погляду модниці на красиві туфлі.

А в модельних світлошевровых туфлях тієї ж фабрики каблуки відлітають за іншою «технологією». Тут спочатку з внутрішнього боку каблука (у «крокулі», як кажуть взуттєвики) відстає підошва, потім злітає капронова набійка — і туфлі вже не туфлі, а стопроцентний модельний утиль.

Летять каблуки, летить і фабрична марка з слоном. Бідна тварина шкутильгає сьогодні на всі чотири.

ВИКИНУЛИ В СІТКУ

Не пожаліли свого оленя й на шостій взуттєвій фабриці. Тамтешні фабриканти модельного браку, ніби змагаючись з слоновбивцями, випускають точно такі ж туфлі: підошва відстає од каблуків і набійки летять к бісу. А оце недавно там до цілої партії чорних шеврових модельних туфель взагалі забули прибити капронові набійки та так і «викинули» в торговельну сітку. А з сітки прямо на наші стенди.

Ось вони, полюбуйтесь! А ось і їхня теперішня фабрична марка — олень на милицях.

А директори обох фабрик — четвертої — т. Бородай — і шостої — т. Кац — не перестають брати на себе зобов'язання випускати найкращу високоякісну продукцію.

ЯКОЮ БУЛА ЄВА?

Уважно погляньте, товариші, на цей манекен. Це не гібрид трансформатора з рогачем і не абстрактна модель доісторичного ящера. Це — жінка. Директор Тернопільської швейної фабрики т. Турке-

вич вважає, що саме такою була наша праматір Єва. Це не помилкове твердження, бо на манекені ви бачите речовий доказ — жіночий костюм, зліплений руками тернопільських бракоробів.

Ще раз уважно подивіться на костюм цієї фабрики, і ви прийдете до двох висновків. Перший: в уяві директора фабрики жінки вродилися, бо на сучасну жінку напнути цей костюм неможливо — полізе по всіх швах. Другий: якби Єві справді запропонували одягнути його, вона б негайно перейшла на свою допотопну моду.

Слід ще додати, що у продаж надійшло 1645 таких костюмів. Їх уцінили на половину. Але й за півціни ті костюми ніхто не бере. Словом, хоч Тернопільська швейна фабрика і входить до фірми «Маяк», але вона в тому «Маяку» не світить, а коптить.

ТРИТИСЯЧНИЙ КРИК МОДИ

Ось ще один подарунок бракоробів нашим дорогим жінкам. Ще один, так би мовити, крик моди.

Не будемо говорити загадками, а скажемо прямо: це пальто, спотворене на Львівській швейній фабриці № 1. Воно б пасувало нашим жінкам, якби в них були фігури слонів. Підійшло б воно й тоді, коли б форма спини у жінок хоч трохи нагадувала щити для снігозатримання.

Це пальто — не витвір хворої фантазії. Технологія його виробни-

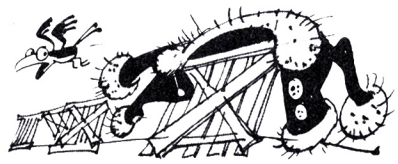

цтва дуже нескладна: досить виточки на спині зробити коротші одна одної — і пальто на слона готове! Для людей ця продукція не годиться.

Це не перший і не останній зразок львівського крику моди! Директор фабрики т. Науменко давно відмовився від поодиноких експериментів і поставив діло на потік. Тепер на базі лежить уже три тисячі таких пальт. Уявляємо, якої б заспівала директорові його дружина, коли б він подарував їй таке пальто. Так, дивись же, не дарує!

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

КОРОТЕНЬКИЙ, ЗАТЕ ДУЖЕ ПРИЄМНИЙ ЛИСТ БРАКОРОБАМ УСІХ МАСШТАБІВ І РАНГІВ

Здоровенькі були, хлопці-молодці!

Давним-давно у нас на Україні народна мудрість породила таку приповідку: «Видно, наша Хвеська пироги пекла, бо всі ворота в тісті». Смію вас запевнити, що це було сказано про тогочасних бракоробів. Як бачите, людська увага ніколи не була байдужою до вашого брата. Але давайте розберемось, що таке прадавня Хвеська у порівнянні з сьогочасним бракоробом. Це майже нуль без палички! Це майже небо і земля! Тогочасні Хвеськи, якщо й псували комусь життя і нерви, то передовсім — собі і своїм ближнім. Тому й боротьба з ними носила дуже локальний характер — пускалися в хід мокрі віжки або пужално, от і все.

А сучасний бракороб — це вже явище. Огидне, правда, але явище. Сучасний бракороб, навіть один-однісінький, як палець, може засісти в печінки, може зіпсувати настрій сотням і тисячам людей. Значить, і ставлення до сучасних Хвеськ мусить бути іншим. Бити вас мокрими віжками або пужалном ніхто не збирається. Це анахронізм, пережиток минулого. Бити вас треба карбованцем і прославляти. Прославляти й прославляти, де тільки можна і як тільки можна. Але перший захід у мою компетенцію не входить, то вже компетенція державних органів. А от другий — да! Тому спішу сповістити вам, хлопці-молодці, радісну і приємну новину. Слухайте і на вус мотайте. З нового, 1963 року моя традиційна «Виставка ширнетреба» поширюється і стає постійнодіючою.

Окрім того, на виставці споруджується «ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ», на якій будуть записуватись імена найбільш достойних із вашого гурту. І що приємно — навіть портрети на ній висітимуть. Одним словом — який Сава, така й слава!

Привіт вам і шана від душі і серця

вашого ПЕРЦЯ!

P. S. А ще до вас слово, шановні читачі! Знаючи добре, що бракороби відзначаються надмірною скромністю і не люблять виставляти себе на показ,— сповіщайте їхні адреси, присилайте на виставку витвори їхніх рук.

ПЕРЕЦЬ.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

ДУДКІН АРКАДІЙ СЕМЕНОВИЧ — ДИРЕКТОР КИЇВСЬКОГО ЗАВОДУ ПОБУТОВОЇ ХІМІЇ «ЗОРЯ» ВИПУСТИВ У СВІТ В КРАСИВІЙ УПАКОВЦІ 9 ТОНН ГЛИНИ Й ПІСКУ ПІД МАРКОЮ УНІВЕРСАЛЬНОЇ ПАСТИ «ЕКСТРА» ДЛЯ ЧИСТКИ ВАНН, РАКОВИН, РІЗНОГО ПОСУДУ ТА ДЛЯ МИТТЯ РУК. НІЧОГО ЦІЄЮ ПАСТОЮ ВІН НЕ ОЧИСТИВ, А СВОЮ РЕПУТАЦІЮ ЗАБРУДНИВ СИЛЬНО. ВСІ 9 ТОНН «ПАСТИ» ПОВЕРНУТО НА ПЕРЕРОБКУ.

СУДАКОВ ІВАН МАРКОВИЧ — ДИРЕКТОР СКВИРСЬКОЇ ШВЕЙНОЇ ФАБРИКИ. ВИПУСТИВ 520 ДОРОГИХ ШТАНЦІВ ДЛЯ ДОШКІЛЬНЯТ. МАТЕРІАЛ СВІТЛИЙ, НИТКИ ЧОРНІ. ПОЯС ПЕРЕКОШЕНО. ДЕ ЗАД, ДЕ ПЕРЕД — НЕВІДОМО. ПРИШИВ МАЛЯТАМ ЗАДНЮ КИШЕНЮ НА ГУДЗИКУ. НАМАГАВСЯ СПИХНУТИ БРАК ТОРГОВЕЛЬНИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ. НЕ ВИЙШЛО. ВСІ ШТАНЦІ ПОВЕРНУТО ФАБРИЦІ.

ПОШИЛИСЯ

Експертна рада виставки ухвалила виставляти напоказ не тільки браковані товари, але й дії не дуже високої якості. От хоча б, приміром, така дія, яка зветься одним словом — «зашиватися». Та тільки-но це було ухвалено, як почулися заперечення. «А що робити,— почулися голоси,— коли, скажімо, зашилася Людмила Іванівна Камбуріан?»

А й справді, що робити? Адже Людмила Іванівна — головний інженер Київської швейної фабрики «Жовтень». І зашилася вона в найбуквальнішому розумінні цього слова,— здала в торговельну сітку цілу партію жіночих бавовняних і марокенових суконь, а їх повернули назад. Всю партію! Ніхто не хоче купувати сукні, які ще при роз-

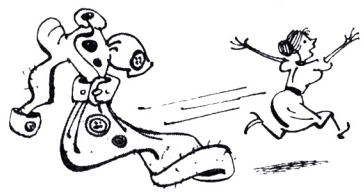

крої були завужені на цілих три сантиметри.

Покупцям, бачите, мало діла до того, що якість — вузьке місце на фабриці.

Доводиться тепер головному інженерові фабрики Людмилі Іванівні Камбуріан самій розшивати «вузькі місця». Тільки швидше розшивайте, Людмило Іванівно, щоб більше так ганебно не зашиватися.

СОН І СНОВИДІННЯ

Тепер запрошуємо відвідувачів на першу лекцію. Тема загальновідома: «Сон і сновидіння». Лекцію буде ілюстровано наочним приладдям, доставленим на стенди нашої виставки.

Ось перше наочне приладдя: ліжко.

Це ліжко було затверджено до випуску на Київському ліжковому заводі, обов'язки директора якого виконує Микола Давидович Слободянюк. Правда, хороше ліжко?

Так-от, дорогі товариші, запевняємо вас, що це ліжко ви можете бачити тільки уві сні. Наяву ж, у магазині ви такого ліжка не знайдете. Там вам запропонують інше — іржаве, облуплене, з дуже туманними натяками на те, що

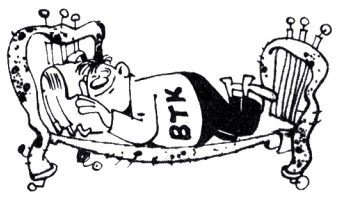

його колись було нікельовано. І нікель, і фарба давно вже пообласили з цих ліжок,— ще коли вони просто неба валялися на території заводу.

А як, питаєте, ця продукція потрапила в магазини? Куди дивився заводський відділ технічного контролю?

Відділ технічного контролю, скажемо прямо, проспав ліжко.

Буває, що й ВТК дрімає.

Але приємного сну ми заводським бракоробам побажати не можемо. І приємних сновидінь виконуючому обов'язки директора т. Слободянюку — теж.

На цьому ми закінчуємо перший огляд Виставки ширнетреба.

До зустрічі в № 2, товариші!

Черговий екскурсовод
Никін **ПРОМТОВАРНИЙ.**

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що ви, я не валютчик, я... нумізмат!..

Остап ВИШНЯ

З неопублікованих творів

ГОВОРИЛА, БАЛАКАЛА...

(СЦЕНКА)

— Ну, як у вас із підготовкою до весняної сівби?

— Чудесно!

— Що зроблено?

— Провели сорок вісім нарад ланкових, тридцять сім нарад бригадних і двадцять шість колгоспних. Приготувались як слід!

— Насіння є?

— Аж п'ять нарад було, щоб насіння було!

— А насіння буде чи не буде?

— Мабуть буде, бо ще про насіння сім нарад буде!

— А з плугами як?

— З плугами дуже добре! Чотири постанови було, щоб плуги відремонтували!

— Відремонтуєте?

— Хай тільки не відремонтують, ми їм тоді таку постанову бахнемо, що носом заорють!

— А чи буде з носа просо?

— Про просо теж постановили. В постанові гостро підкреслили, що, мовляв, не буде проса — не буде й пшоняної каші! Ми це питання ставимо руба!

— А з сіялками як?

— Постановили, щоб сіялки були!

— А чи ж будуть?

— Раз постановили, значить будуть! У постанові так і сказано: не буде сіялок, не посіємо! А сіяти треба? Треба! Значить, сіялки будуть!

— А як не будуть?

— Як не будуть, коли сіяти треба!?

— А де гарантія, що вони будуть?

— А постанова хіба не гарантія?

— А насіння у вас до посівних кондицій доведено?

— От причепився! Буде! Все буде, бо про все єсть постанови!

— Та що мені ваші постанови! Мені сівба потрібна, мені врожай потрібний, а не постанова!

— Буде! Все буде! От Хома невірний! Та ми! Ех!

В п'ятницю сіяла,
А в суботу віяла!..

От які ми!

1948 рік.

Мал. БЕ-ША.

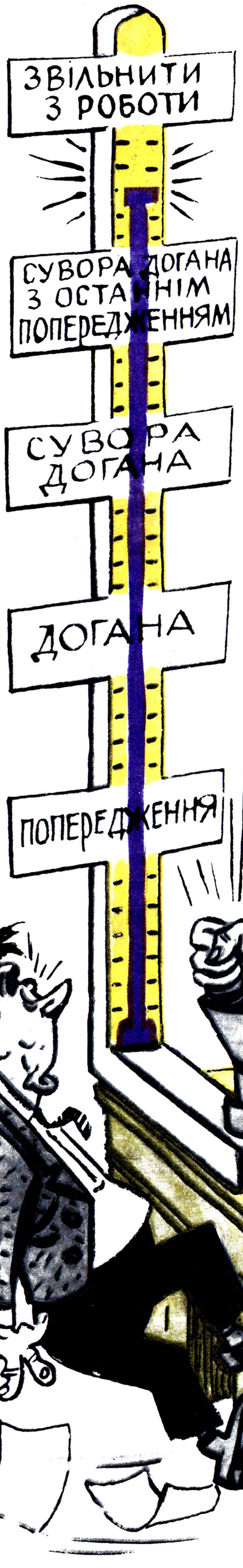

Кінокомедія

...Сценарій — схвалено! Тепер
Над планом фільму «Плотогони»
Сидів і думав режисер.
(Щоб твір новий потряс
мільйони!).

Шукав фіналу, зокрема!
І вніс помітку до конспекту:
«Ефекту вбивчого нема,
Кульмінаційного ефекту!»

— А що, як тут, під барабан,
Де... «вітер... валяться дерева...» —
Пустить в натурі на екран
Царя звірів — старого лева!?

Підніме лев скажений рев
І вразить публіку до краю!..
«Потрібен лев, ефектний лев!
Інакше — фільма не знімаю.

Інакше й ця картина теж
В нас вийде солодко-рожева».
Митець свого добився все ж!..
І привезли
На зйомки
Лева!

Жовтава шерсть. Облізлий хвіст.
Закислі очі — аж червоні...

Із клітки лев-«кіноартист»
Дивився на жахи в павільйоні.

А там — хтось біг, хтось горло дер,
Хтось тяг під грати апарати...
— Скоріше! — гримав режисер
І дав команду починати:

— Актори всі — на другий план,
Назад! Туди аж, до драбини,
Щоб лев зайняв увесь екран! —
Репетував творець картини...

(Тримайся, лев! Надія вся
На тебе, страдника-артиста!)
Дзвінок... І в лева-дідуся
Вп'ялось очей, мабуть, зо триста.

Включили світло! Бідний лев
Завив, попавши під «атаку»,
І під макетами дерев
Робив калюжу з переляку.

Від жаху кинувся убік
І вдарив лапою у лампу!
І, видно, шкіру геть обпік,
Бо заревів, лизнувши лапу,

І в двері миттю із-за грат,
Щоб збутись проклятої ролі,—
Шмигнув під кіноапарат
І вибіг в зал
З тії неволі!

І веремію зняв таку,
Що як вам тільки й розказати:
Меткий директор нашвидку
Шмигнув у клітку сам за грати!

Помреж просив його одне,
Робив дивацькі реверанси:
«Не замикайсь! Пусти й мене!
Інакше ляпнуть всі аванси!»

Хто був прудким — у двір попер,
Балкони тріскались від штату...
Сопів сердечник-режисер
І вгору дерся по канату!

А лев поплівся спроквола
Й сховавсь за щит
«КІНОРЕКЛАМА»...
Така комедія була!
Хоч твір новий і звався «драма».

Митець гадав, що вразять нас
Ефектним левом «Плотогони»...
Та мас мільйонних не потряс —
Із каси витряс він мільйони!

Степан ОЛІЙНИК.

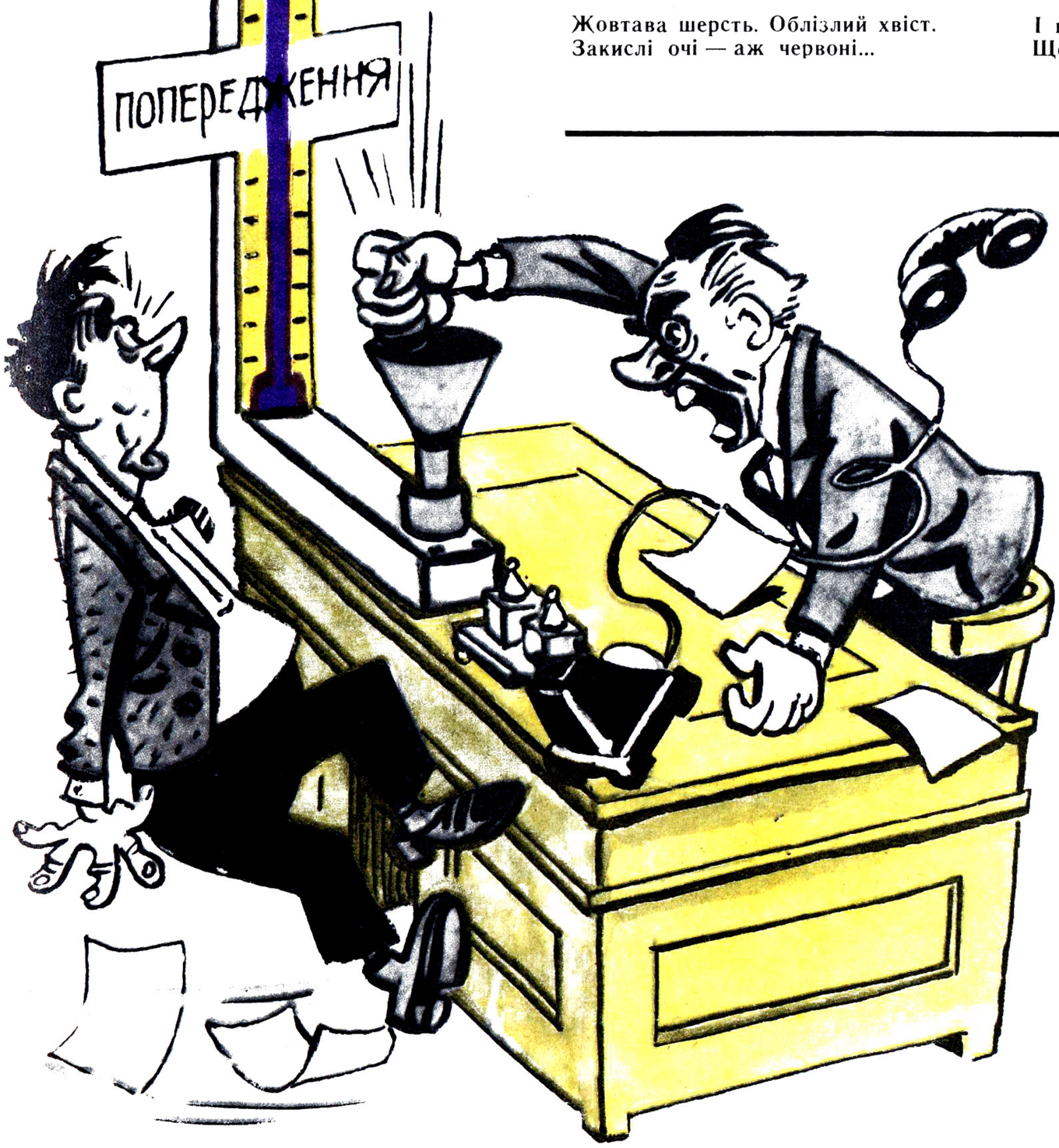

Силомір самодура.

...І НІЖОК НЕ ЗАМОЧИЛА

Розступіться! Дайте дорогу Антоніні Сергіївні Куценко — завідуючій харківською їдальнею № 109. Антоніна Сергіївна несе на новорічний стіл рибу. Чудесну рибу! Смаженого окуня!

І ще несе вона ковбасу. Пахучу ковбасу, засмажену на першосортному коров'ячому маслі.

Тільки — що це? Чого це з появою Антоніни Сергіївни так нашорошилися присутні?

Ага, спливло у пам'яті недавнє. Пригадалося, як при перевірці їдальні у кожній порції окуня, виданій з кухні, не вистачало то 15, то 20, а то й 30 грамів.

Ну, то й що, що не вистачало? Антоніна Сергіївна пояснила тоді, що риба схудла, поки на стіл потрапила... Вас би отак на вогні смажили, ви б і не так схудли!

А ковбаса! То нічого, що в їдальні за кілограм ковбаси брали на 30—50 копійок дорожче, зате ж дух який від неї йшов тоді.

Пахло, скажемо відверто, смаженим, але Антоніна Сергіївна не впала духом.

Вона вибралася на рівне, пояснивши, що помилилася цифрою, коли писала накладну на ковбасу. Помилилася в ціні. Та й цифра яка — одиниця! Замість одного карбованця написала два... Чи варто через якусь там нещасну одиницю розпрощатися з штатною одиницею?

Начальство Антоніни Сергіївни, що сидить у районному тресті їдалень, вирішило, що — не варто. І Антоніна Сергіївна залишилася на бойовому посту.

А пост і справді бойовий. Що не день, то доводиться з кимось воювати. Той домагається, щоб йому клали на тарілку все те, що зазначено в розкладці. Той просить книгу скарг, бо йому, бачите, замість масла дали маргарин. А той з ножем пристає, щоб його ще й обслужили культурно.

Ні, дорогі товариші! Хоч сьогодні не присікуйтеся до Антоніни Сергіївни Куценко. Дайте їй спокійно розпрощатися з старим роком. Хіба не знаєте, якого успіху він їй приніс: хто ще міг би отак, як вона, і рибки поїсти, і ніжок не замочити.

З Новим роком, Антоніно Сергіївно, з новими успіхами!..

Г. ПЕТРОВИЧ,
голова комісії робітничого контролю при Харківському поштамті.

МИКОЛАЇВСЬКІ МОНОПОЛІСТИ

На наш погляд, знамениті сатирики Ільф і Петров не довели до кінця своєї справи: вони остаточно не з'ясували, чи живий їх неповторний Остап, чи віддав богові душу.

Проте, слово «неповторний» тут навряд чи на місці. В одному тільки Миколаєві живе та хліб жує не один десяток ділків, які нічим не поступаються Остапові у вмінні добувати гроші. Це до деякої міри пом'якшує провину вищезгаданих письменників. Якщо в їхнього героя залишилося стільки талановитих учнів, то вже не має значення, живий герой чи ні.

Навряд чи маляр Миколаївської ТЕЦ Георгій Панасович Астремський вивчав усі Остапові способи добування грошей. Та це йому й непотрібно. Його цілком влаштовує один-однісінький спосіб: виробництво гіпсових розеток для стель.

Хоч у цьому нема ніякої романтики, зате є добрий прибуток. Прикиньте, скільки в обласному центрі індивідуальних забудовників, а потім помножте цю кількість на число кімнат у нових будинках. Вийде чимала цифра. А де ж дістати оту розетку, коли місцева промисловість їх не випускає? Ясно — у місцевого «монополіста» Георгія Панасовича.

Фабрика Астремського, прямо скажемо, зазнає чимало організаційних труднощів. По-перше, розвиток її стримує розмір площі квартири № 3 у будинку № 49 по вулиці Малій Морській. По-друге, важко з сировиною. Немає плановості у постачанні. Тут панує випадок. Буває, що до фабрики Астремського сировина прибуває машинами, а буває й таке, що Георгієві Панасовичу, його дружині і синам доводиться бігати по Миколаєву й скуповувати гіпс в аптеках.

Не менш заповзятим підприємцем є й В. П. Задорожній, який кілька років тому заснував перший у Миколаєві домашній вапняний завод. Штат підприємства — сім одиниць: сам Задорожній, два сини, дочка, дві невістки й зять. Однак ця типова сімейственість не заважає заводові успішно виконувати свою виробничу програму. Мало не щодня завод видає п'ять-шість мішків негашеного вапна. Продукція реалізується на підступах до колгоспного ринку по твердій «таксі». — 2 карбованці за невеличке відерце! І хоч у штаті вапняного заводу немає ні бухгалтера, ані економіста, Задорожньому і К⁰ добре відомо, що кожна така партія продукції дає мінімум 100 карбованців чистого прибутку!

Правда, вапняну монополію Задорожнього було недавно порушено. У нього з'явився небезпечний конкурент в особі сусідки Н. Д. Бикової. Вона підступно, і без усякого на те дозволу з боку монополіста, запозичила його досвід і технологію і сама заходилася випускати на ринок вапно. Нині мешканців залізничного селища обкурюють уже дві конкуруючі печі. Але до відкритої боротьби за ринки збуту між «заводчиками» діло ще не дійшло, бо попит і досі ще перевищує потреби.

Не скаржиться на долю і М. Павленко з вулиці Терновської, будинок № 12. Її годують кустарні фартухи. Прибуткам А. Р. Яшечкіної, що випускає на ринок хатні тапочки на хутрі, позаздрив би сам керуючий конторою «Роги й копита». В одному ряді з цими фірмами стоять «фірми» В. Отрощенко (кустарні хусточки), В. Нікішкіна (фуфайки) та інші.

Як не дивно, але в Миколаєві ряди нащадків великого комбінатора не тільки не зменшуються, а навпаки — збільшуються. Чому? А тому, що пильна трійка — міськфінвідділ, міськпрокуратура та райвиконкоми — ніяк не дійдуть згоди, кому з них починати похід проти приватних «фірм» і «монополій». Часом у цій суперечці перемагав здоровий глузд, і тоді над ділками збиралися хмари. Але були вони без блискавок і грому.

Г. П. Астремський, мабуть, пам'ятає, як у квітні минулого року його особою зацікавилась адміністративна комісія Ленінського райвиконкому. Гіпсовий король тоді дуже злякався за свою корону. Але все обійшлося душевною розмовою.

— Знаєте, Георгію Панасовичу, — делікатно порадив голова комісії т. Мойсєєв, — киньте ви оті розетки. Чи варто вам руки бруднити?

Астремський підрахував свої прибутки і вирішив: варто! І почав гнати продукцію понад план. Недавно його знову спіймали. Цього разу повідомили про його приватницьку діяльність на місце роботи. Але тут виявилися ще більш чуйні душі.

— До Астремського у нас по роботі претензій немає, — сказав голова завкому ТЕЦ т. Жихарєв.— А що він робить вдома, то його приватна справа...

Тепер зрозуміло, чому в Миколаєві ростуть і процвітають домашні комерційні «фірми» та «монополії»: ніхто не хоче втручатися в їхні «приватні» домашні справи.

С. КАЧИКОВ,
С. САКСОНОВ.

м. Миколаїв.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На станції Запоріжжя «змилась платформа». Була хороша, новенька посадочна платформа для пасажирів приміських поїздів і змилась. Цей незвичайний випадок було описано під згаданою назвою в № 20 журналу.

«Знайдіть платформу, товариші!» — попросив Перець управління Придніпровської залізниці.

З Дніпропетровська відповіли, що платформу вже знайдено. На ній, виявляється, мили пасажирські вагони. Щоб таке більше не траплялося, управління залізниці суворо попередило начальника станції Запоріжжя-1. Тепер він буде «в курсі» — на яких платформах обслуговувати пасажирів, а на яких мити для них вагони. Контролювати це наказано начальникові Запорізького відділення залізниці т. Рябову.

ОГЛЯД ЗБРОЙНИХ СИЛ ОДНОГО КОЛГОСПУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У колгоспі «Україна» (голова т. Шпак М. М.), Бурштинського району, Івано-Франківської області, на 880 працездатних 89 різних адміністраторів.

(З листа до редакції).

— Здорові були, товариші сторожі!

Дитячі ясла

Вася Шторка, початкуючий фотокореспондент районної газети, був, як кажуть, на сьомому небі. І причина цього, треба сказати, була поважна. Сьогодні в газеті вперше надрукували його знімок «Дитячі ясла».

Вася вгледів той знімок ще здаля, підходячи до газетної вітрини, он там у лівому верхньому кутку на четвертій сторінці.

Хвилин сорок він не відходив од вітрини, читав і перечитував текстовку і особливо останній рядок: «Фото В. Шторки».

Нарешті Вася відірвав погляд од знімка і пішов вулицею до редакції. Ішов з гордо піднятою головою. Йому здавалося, що всі позирали на нього, він навіть чув чийсь захоплений шепіт: «Такий молодий, а вже фотокореспондент!»

«Ну, тепер, — думав він про себе, — мій найкращий друг Федя, літпрацівник редакції, не скаже, єхидно посміхаючись: «Знову щось наклацав?».

Так воно й сталося. Тільки-но Вася переступив поріг редакції, як його веселим вигуком зустрів Федя:

— Бачив? — він підбіг до Васі і потяг за руку у другий бік коридора, де висіла дошка кращих матеріалів, надрукованих у газеті: — Молодець! Сам редактор похвалив!

Десь за годину Вася пішов з редакції у кіоск, купив з десяток газет і позасовував їх у кишені так, щоб бачили його знімок. Півдня початкуючий фотокор ходив вулицями і знімав усе, що потрапляло йому на очі.

— Хай йому грець! — вигукнув Федя, наздогнавши його. — Я з ніг збився, шукаючи тебе.

Федя трохи відхекався і загадково промовив:

— Біжи мерщій до райвиконкому. Тебе сам Мусій Гордійович хочуть бачити.

— Мене?

— А кого ж!

Вася закрив футляр «Зоркого», розправив газети в кишенях і швидко попрямував до райвиконкому. Федя співчутливо глянув йому вслід і подумав: «Ну і вскочив же ти, хлопче, в історію...»

А Вася тим часом ішов і думав: «Така честь випадає не кожному! Мабуть, Мусій Гордійович запропонують мені працювати в редакції на штатній посаді. Тоді я докажу Феді, як я клацаю!».

З такими думками Вася Шторка й увійшов до кабінету голови райвиконкому Мусія Гордійовича Барахоли.

Щаслива посмішка ще не зійшла з уст позаштатного фотокореспондента, а на нього вже сипався град слів, яких, звісно, на сьомому небі не почуєш:

— Негідник! Я тобі покажу дитячі ясла! Ти в мене затанцюєш!

Барахола бризкав слиною на газету і несамовито кричав:

— Шмаркач!.. Дитячих ясел захотів?.. — він схопив газету, зім'яв її і кинув у кошик. — Йди геть з моїх очей, базарний пушкарю!..

Останні слова голови райвиконкому різонули вуха Васі, і він вискочив з кабінету.

Довго ходив Шторка вулицями райцентру, натикаючись на дерева і телеграфні стовпи, і ніяк не міг второпати, чим він міг так розгнівити Мусія Гордійовича.

Лише надвечір, натрапивши на газетну вітрину, Вася трохи отямився. Він зупинився і почав пильно розглядати фото. Все було на місці: і великий одноповерховий будинок-котедж з вікнами на вулицю, і сарай з літньою кухнею та льохом, і невеличка водонапірна башта, і високий паркан, що огороджував майже півгектара землі. Кожен об'єкт садиби чітко виділявся на знімку.

Вася знову перечитав текстовку під фото: «У нашому райцентрі закінчили будувати нові дитячі ясла. Днями просторі кімнати будинку заповнять наймолодші громадяни міста. На знімку: загальний вигляд нових дитячих ясел». А далі оте саме: «Фото В. Шторки».

Він ще раз оглянув знімок, знизав плечима і рушив додому. По дорозі зустрів свого друга Федю — літпрацівника.

— Ну ти ж і втнув! — вигукнув було Федя, але враз ніби схаменувся, оглянувся навкруги і тихо промовив: — Молодець! Хай тепер він спробує туди вселитися!

— Хто? Куди? — Вася злякано поглянув на друга.

— Та Барахола ж. Це ж йому той особняк поставили.

— Як йому? Мені ж виконроб сказав, що то для дітей... дитячі ясла...

— Е-е, хлопче, то в документах значиться, що для дітей, а насправді для Барахоли. Зрозумів?

І справді, новосілля Барахоли не відбулося. Його потурили з крісла голови райвиконкому...

А за кілька днів Вася Шторка, нині вже штатний фотокореспондент райгазети, ходив по кімнатах будинку-котеджу і клацав «Зорким».

Він знімав для газети фоторепортаж «День у дитячих яслах».

Г. КАПУСТЯНОВ.

м. Старобільськ,
Луганської області.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

Цабе — важлива дуже птиця,
І з ним — Лакуза, як годиться,
Пішли на полювання в ліс.
Коли це глядь — поміж беріз
Пасеться дикий кабанище.
Підкралися мисливці ближче,
Разом націлились притьма:
— Ба-бах! — і кабана нема;
Лиш блиснуло на сонці пузо —
Сконав на місці...
А Лакуза
Заверещав дрібним фальцетом:
— Це тільки ви!.. З авторитетом,
З талантом вашим керівним,
Зуміли пострілом одним,
Одною кулею, ніврокуу,
Улучити звірині в око!..
— Даруй, ти, брате, щось загнув:
Я ж зовсім навіть не стрільнув —
Осічку, бач, дала рушниця,—
Сказав Цабе — важлива птиця.—
Чим кабана я вбити міг?..
Лакуза спершу був притих,
А потім, загорлав щосили:
— Ви... поглядом його убили!

Іван НЕМИРОВИЧ.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

НІ СЮДИ, НІ ТУДИ

— З'їхав би, Тимоше, із гори.
— Та далеко, хай вона згорить!
— Ну на гору б виїхав, Тимоше.
— Високо ж туди. Ніяк не можу...

А ІСТИ ДАЙ...

День минув. До мами Алла:
— Їсти хочу. Дайте хліба й сала!
— Ти сьогодні, мабуть,
скиртувала?
— Ні, в коморі, мамцю, спала...

Р. ПОПОВИЧ.

м. Кіровоград.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У № 17 «Перця» була об'ява про те, що на об'єктах Миколаївського будівельного управління № 13 дешево продаються «наліво» будівельні матеріали.

Як повідомив прокурор Миколаївської області т. Хмара, начальникові БУ-13 Бикову та головному інженерові Кулішу вміщення цієї об'яви в журналі обійшлось не дешево.

За розбазарювання будівельних матеріалів Бикова з роботи знято, а Кулішу оголошено догану.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

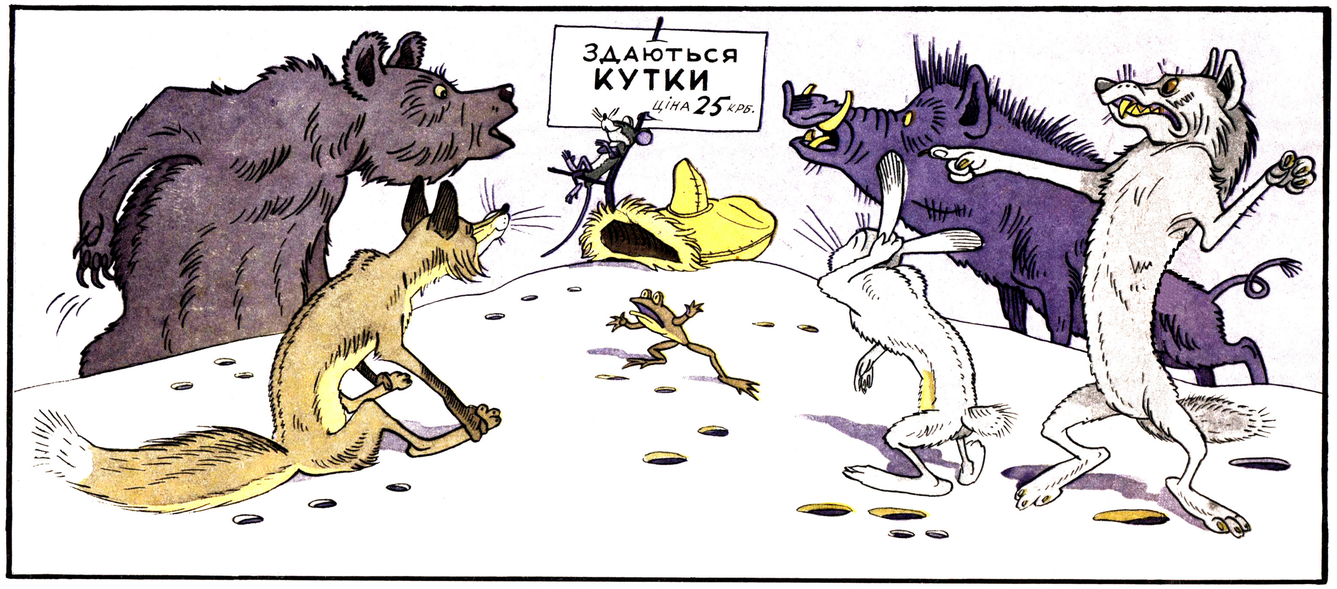

Без слів.

Як бачите, кожний городить те, що йому спаде на думку. Одна фабрика проектує нове і часто не тому, що старе погане, а тому, що конструктор хоче увічнити себе хоч паршивим, але «своїм» стільцем або шафою.

(З доповіді М. С. ХРУЩОВА на листопадовому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

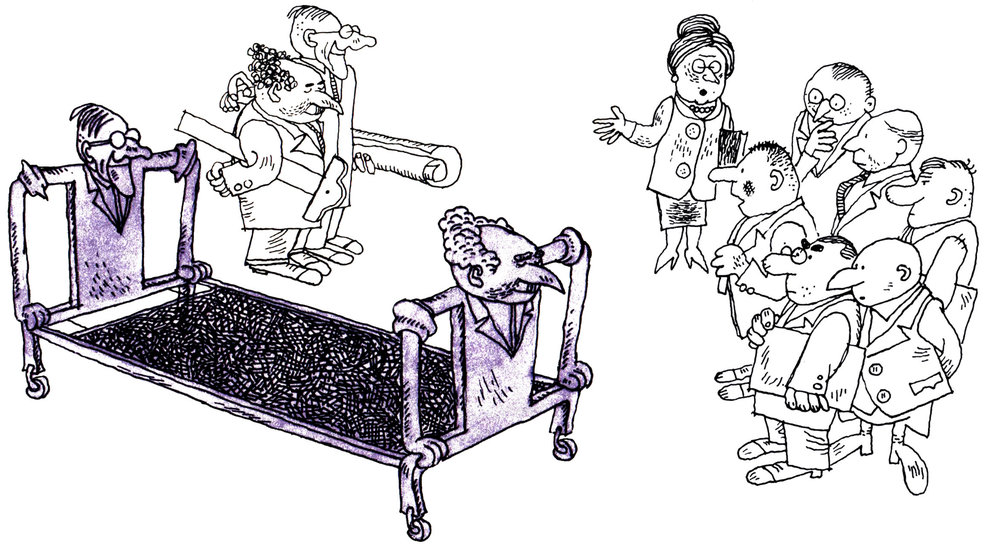

— А ось і автори цього ліжка.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

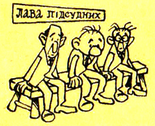

Ті, що вилетіли в трубочку (пам'ятаєте фейлетон у № 18 «Перця» під назвою «Вилетіли в трубочку»?), далеко не полетіли.

Приземлились вони тут-таки, у Чернівцях, на лаві підсудних.

Чернівецький обком КПУ повідомив, що на лаві підсудних опинилось 32 розкрадачі і хабарники, які працювали раніше в місьхарчоторзі та на харчокомбінаті.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ПЕРЕЯСЛАВСЬКЕ ЧУДО

Трапляються ж чудеса на світі!..

У Переяслав-Хмельницькому, наприклад, трапилося таке чудо.

Район закінчив збирання кукурудзи. Закінчив до Жовтневих свят. Районні керівники, розуміється, цілком своєчасно дали про це знати всім, всім, всім, а насамперед — обласним організаціям.

І всі, всі, всі були дуже раді такій приємній звістці.

Та-от настав сезон полювання. Пішли мисливці бродити по лісах, по полях, по колишніх кукурудзяних плантаціях.

Бродять мисливці поміж кукурудзяного бадилля і, уявіть собі, зайці у них прямо з-під ніг зриваються. А мисливці хоч би що! Хоч би хто раз стрельнув! Ні... Вони тільки те й роблять, що кліпають очима.

Дивляться мисливці на кукурудзяні стебла і очам своїм не вірять: стебла, з яких до Жовтневих свят було зібрано врожай, знову родять; на них знову красуються важкі достиглі качани кукурудзи. За якийсь місяць-півтора знову виросли... Чудеса та й годі!

Недаремно, мабуть, кукурудзу нарекли «чудесницею».

Увечері, коли мисливці повертаються додому, тільки й мови про ці чудеса. Виявляється, що качаниста дала другий урожай у радгоспах «Ленінський», «Переяслав» та інших.

Хтось запропонував:

— А давайте напишемо про це чудо обласним керівникам.

Та, як завжди, знайшлися скептики.

— Ет... Так тобі й повірять...— забурчали вони.— Довідаються, хто писав, та ще й посміються: «мисливське оповідання» — скажуть.

Мисливці й справді іноді люблять загнути... Але ж то вони тільки поміж себе.

А щоб свої побрехеньки включати в державну звітність і писати про це бучні рапорти,— такого ще, здається, не було.

Поміж мисливців — не було.

А так, чого гріха таїти,— ще трапляється. Особливо — серед тих, хто, як кажуть, тільки й виїжджає на рапортах...

Є. ВОЛОШКО.

м. Переяслав-Хмельницький.

— Ти не бачив голови сільради?
— Тільки-но попростував додому.

Ярослав ГАШЕК

ПОМСТА — РІЧ СОЛОДКА

До 40-річчя з дня смерті.

Сидячи в коридорі, ще до того, як його покликали до залу судових засідань свідчити проти того мерзотника Полівки, дідусь Марек увесь тремтів.

Боязно чекав, що з ним буде. А поки що скидав капелюха перед кожним паном, що ніс під пахвою папери. Одного єврея, якому нарад дали місяць за зловмисне банкротство, і який оце проходив мимо, дідусь привітав дуже ввічливо. Засуджений був дуже збуджений і так гнівно зиркнув на дідуся, що той аж зітхнув.

Як-то воно буде? Він таки втопить того Полівку, так уже його викупає, що одна тобі втіха. На такого не гріх і прибрехати. Добре вже собі обдумав, як скаже, що бачив його, коли той крутився коло обійстя старости, і що бачив також, як він поночі ту свиню додому тягнув. Ге, чоловіче добрий, він уже знає, що і як свідчити. Коли ж бо ще така нагода трапиться Полівці сала за шкіру залляти? Вони вже 26 років не розмовляють.

— Я тобі покажу п'яного хлопчиська, — шепоче дідусь Марек. — Саме через отого «п'яного хлопчиська» вони тоді посварилися.

Обличчя дідуся Марека світлішає — що не кажіть, а помста — річ солодка!.. Він тоне в блаженстві від чарівної думки, що незабаром скаже:

— Славний імераторський і королівський вельмишановний пане суд... Ось перед вами Полівка — явний злодюга. Він мене не бачив, то й говорить, що невинний, але ж я бачив, як він ту свиню брав і додому волік. Він безсовісний брехун.

Бачиш, Полівко, і сам господь за те, щоб проти негідника брехливу присягу дати. Це тобі, негіднику, так не минеться: один-однісінький свідок — і той твій заклятий ворог — дідусь Марек. Сьогодні вранці на вокзалі в Здицях він усе добре обдумав і навіть, ніби між іншим, розпитав одного жандарма, скільки тобі приблизно за це дадуть.

Найменше — півроку. Отож, Полівко, готуйсь. Там уже тебе, негіднику, так викупаємо, що ахнеш. У цьому нема нічого поганого, він, Полівка, тебе, Мареку, теж би не помилував.

— Карел Марек, — пролунав голос наглядача.

Дідусь Марек здригнувся і знову затрясся, ніби в лихоманці; він поваги ступив до залу судових засідань і зразу збагнув усю ситуацію.

Так ось яка вона та лава підсудних! Хороша, відполірована, видно, коштує добрих 40 крон. Він уявляв її іншою, такою зовсім собі грубою, неотесаною дерев'яною лавою. Це його здивувало. Думав, що Полівка буде прикутий до неї ланцюгами, у важких кайданах і з ядрами на руках та ногах. А Полівка сидить там, ніби пан, навіть не плаче і не посмихається, ну ніби зовсім невинна людина, ніби не він, а дідусь Марек, який оце свідчити має, ту свиню поцупив. Полівка дивиться перед собою на славний суд, відверто позирає кожному в очі, але зараз, тільки побачить Марека, здригнеться і скаже:

— Добрий лень, Мареку!

Ввічливо так привітає, вперше за 26 років до нього промовить. А дідусь Марек пройде повз нього, вклониться адвокатові, громадському обвинувачеві, членам судової колегії й удасть, ніби Полівку не помічає. На Полівку подивиться лише скоса, коли обернеться назад, де за столом для журналістів сидить один судовий референт і гризе нігті з нудьги.

Він сидить там, щоб розвіяти нудьгу. Подія його абсолютно не цікавить, просто напише до своєї газети, що там-то й там у старости пропала свиня. Більш нічого й не подумає писати. Подія з психологічного погляду аж ніяк не цікава. Полівка твердить, що він невинний, та й під час домашнього обшуку в нього нічого не знайшли, що підтвердило б підозру, нібито він украв свиню. Єдиним доказом було те, що, мовляв, Полівка, якщо вірити обвинувальному акту, ходив по селу з масними губами. Полівка підтверджує, що він справді ходив з масними губами, але то — за чесно зароблені гроші. В цій історії не було нічого особливого; аж нудьгою віяло...

Громадський обвинувач читав останній том Світової Бібліотеки. Адвокат складаним ножем застругував олівець. Стружки він обережно змітав на акти й, здавалося, підраховував, скільки настругав. Бадьоріше поводився лише голова судової колегії, який поетичними виразами умовляв обвинуваченого, щоб той признався, бо кожна полегшуюча обставина потрібна судові, як сльоза в оці.

Молоде секретареве обличчя було нахмурене з досади, що він мусить тут сидіти, бог знає чому, коли надворі так чудово. На карниз сів горобець і, накалявши, полохливо втік.

Наглядач запалював свічки. Дідусь Марек став перед розп'яттям.

— Встаньте, — сказав наглядач до обвинуваченого.

І тоді всі почали підводитись. Засідателі натягли шапки, а голова почав:

— Ви, пане Мареку, будете зараз присягати. Попереджаю вас, що після присяги мусите говорити чистісіньку правду. Якщо ж ви, може, скажете таке, що не відповідає дійсності, то це буде тяжкий гріх. Та й більше того, вас би покарали за обман. А тепер повторюйте за мною. Підійміть вгору праву руку і ось ці два пальці.

Дідусь Марек рішуче підняв руку, радісно напружив її. Здавалося, що він готовий зараз знищити Полівку доценту.

— Присягаюсь.
— Присягаюсь.
— Богу всемогутньому.
— Богу всемогутньому.
— Що на всі запитання.
— Що на всі запитання.
— Буду говорити правду.
— Буду говорити правду.
— І тільки правду.
— І тільки правду.
— Допоможи мені, боже, в цьому.
— Допоможи мені, боже, в цьому.

Наглядач погасив свічки. Всі сіли, крім Марека.

— Так, пане Мареку, ви знаєте обвинуваченого? Що то за людина?

— Славний суде, хвалити його не буду, бо то кавалок негідника.

— Не смієте нікого тут ображати, навіть обвинуваченого.

— Славний пане суде, з таким пройдисвітом нічого панькатися.

— Ще раз кажу вам, що не смієте ображати пана обвинуваченого.

Дідусь Марек бачив, що його скривджують: спочатку питають, що за людина той Полівка, а коли ж відповів, як йому совість підказує, що то кавалок негідника і пройдисвіта, починають кричати на нього.

— То нащо ж, вельмишановні панове, питаєте мене, який він падлюка. Баламут, шибеник він, нічого порядного в ньому нема, то розпроклятий мерзотник, він...

— Ну, цього досить, — вигукнув голова, взяв шапку, встав і сказав:

— Суд іде радитися.

— Зажди, вони тебе поколошкають, — засичав дідусь Марек до обвинуваченого, — вони тобі намилють шию. Повісити б тебе отут на отій люстрі передо мною, ти...

Суд повернувся.

— Пане Мареку, судова колегія після наради вирішила за вашу грубу і непристойну поведінку на суді оголосити вам сувору догану і засудити вас до дисциплінарного стягнення. Ви оштрафовані на 10 крон, апелювати не маєте права, в усякому разі — надалі запам'ятаєте. Тож продовжуйте далі, що ви бачили тієї ночі, коли у старости вкрали свиню.

У дідуся Марека з несподіванки затремтіли коліна.

Що ж це виходить? Він прийшов на поміч славному суду, щоб допомогти засудити Полівку, а його штрафують? От тобі й заслужена подяка. Хіба ж можна допомагати далі славному судові?

Тепер навіть і не подумає про це.

— Славний суде, — промовив, — той Полівка зовсім невинний, ту свиню вкрав я сам!

І промовив це з таким виглядом, ніби хотів сказати:

— Ага, негідники, от я вам і помстився. От я вас і зганьбив. Тепер знов буде вам клопіт з тією новою писаниною.

З чеської переклав В. ЛЮБЧЕНКО.

Українською мовою публікується вперше.

САТИРА *наших друзів*

Малюнки з гумористичних журналів «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт), «СТЪРШЕЛ» (Софія), «УРЗІКА» (Бухарест) та газети «НОЙЄС ДЕЙЧЛАНД» (Берлін. НДР).

Аденауер.— Це азбука для нашої молоді.

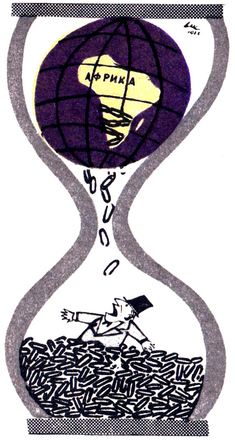

Останні години колоніалізму.

Без слів.

Загальний ринок... та місце США на ньому.

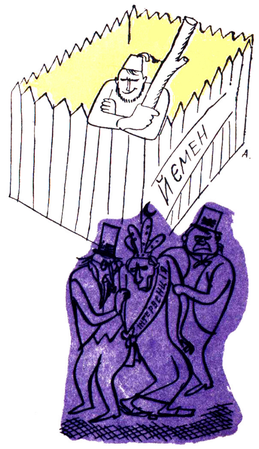

— Тепер вона їм уже не допоможе.

Боннське правосуддя в профіль.

У Західній Німеччині готуються виробляти атомну зброю.

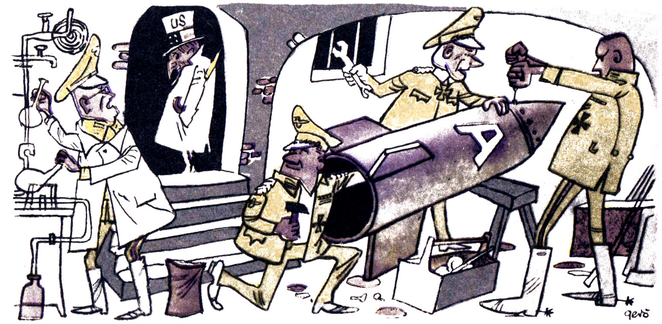

— Обережно! Якийсь підозрілий тип стежить за нами...
— Не бійтеся, то він стоїть на варті.

НЮХОМ ЧУЄ

За Гітлера князь фон Вальдек мав есесівський генеральський чин обергрупенфюрера і довгий час подвизався у таборі смерті Бухенвальді.

Фашистському катюзі все зійшло з рук. Живе він тепер у Західній Німеччині, у добрячому маєтку.

Отак і жив би собі спокійно.

Так ні.

Дуже кортить колишньому есесівцю знову політику робити. Звичайно, князь міг би вступити до партії Аденауера (чим він гірший від інших запеклих гітлерівців, які подалися тепер до ХДС?!). Та чомусь не хоче фон Вальдек вступати до ХДС. Його вже й старі друзі по гітлерівських часах умовляли. Не хоче!

Але жити позапартійним князь теж не хоче. Став він придивлятися до інших партій боннського рейху і знайшов-таки собі партію по душі. Есесівському обергрупенфюреру дуже сподобалася... партія західнонімецьких соціал-демократів! Князь відчуває до цієї партії особливі симпатії. Звичайно, він не приховує, що не любить ні соціалізму, ні демократії. Але ж есесівець знає, що в тій партії від соціалізму і демократії й залишилася хіба тільки що їх назва...

Найбільше колишньому есесівцю сподобався у соціал-демократів Віллі Брандт — бургомістр Західного Берліна. Князь фон Вальдек так і заявив, що хоче бути з тим Брандтом в одній партії!

Що ж — собака собаку нюхом чує.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОДАРУНКИ

ПРЕЗИДЕНТИ ВИРУЧИЛИ!

Англійські судді довгенько ламали собі голови над глибоко принциповим питанням — чи можна вважати за образу, якщо хтось когось обізве «собачим сином»...

Завдав їм цього клопоту якийсь містер Стенлі. Його обізвали собачим сином, а він подав у суд і вимагав покарати кривдника. А кривдник стояв на тому, що «собачий син» аж ніяк не образа.

Що робити? Звернулися судді з адвокатами до вчених мовознавців: допоможіть розібратися у делікатній справі!

Але й учені мовознавці не могли розібратися. Одні з них твердили, що клята фраза «собачий син» є безперечною лайкою, інші, навпаки, не вбачали у «собачому сині» нічого образливого. Хтозна, скільки часу тривав би ще цей вченний диспут, коли б у пригоді не стали... президенти Сполучених Штатів!

Так, так, саме вони допомогли розв'язати проблему, яка завдала стільки мороки англійським суддям укупі з мовознавцями.

Виявляється, президенти Сполучених Штатів вживали і вживають цей вираз дуже часто, навіть в офіціальних промовах та інтерв'ю. Зокрема, з президентів нашого століття дуже полюбляв того «собачого сина» Трумен. Експерти навіть точно підрахували, скільки разів за своє президентство він удавався до того виразу.

Отже, містерові Стенлі відмовили в його позові. Містерові, звичайно, радості мало. Зате всі інші хай радіють, бо судді пояснили, що тепер англійці можуть скільки завгодно обзивати один одного «собачими синами».

ДРУЖБА — ДО СЛІЗ

З Нігерії до Західної Німеччини приїхало три молодих негритянки. Приїхали вони не у якихось там приватних справах, не як звичайні туристки, а як почесні гості — на запрошення так званого «Товариства німецько-нігерійської дружби» (є, виходить, у Бонні й таке). Вони мали на власному досвіді переконатись, що кращих, ніж у Бонні, друзів африканські народи ніде і з свічкою не знайдуть.

Поки гості з Нігерії їздили в супроводі боннських чиновників, все обходилося що сяк-так. Та якось забагло нігерійкам самим походити по вулиці, а потім ще й зайти в ресторан. Подивимося, мовляв, як наші друзі дозвілля проводять.

І тут офіціальні гості боннського «товариства» одержали перший і досить переконливий урок «щирої» дружби — не встигли дівчата і за столик сісти, як до них підбіг кельнер і... наказав негайно ж забиратися геть. Коли ж гості почали щось пояснювати, посилатися на високе запрошення, кельнер гукнув підмогу.

Через кілька хвилин негритянки опинилися на вулиці — побиті, у порваній одежі. Вони ледве дістался до свого готелю.

Звичайно, стався великий скандал. Боннські чиновники вибачалися. Щоб якось уладнати справу, вони почали звалювати все на американців.

Мовляв, побили друзів-нігерійок зовсім не друзі німці, а американські друзі, що були тоді у ресторані...

Отаке-то. Куди не повернися — «друзі».

«УЧЕНИЛ ПОРЯДОК»

Тракторист колгоспу ім. XX з'їзду КПРС Володимир Петренко, прийнявши чималеньку дозу молочка з-під скаженої корови, у м. Слов'янську робив щось таке, чого робити не дозволено, за що, очевидно, цілком справедливо був доставлений до витверезника.

У витверезнику, як і в кожній порядній установі, повинен бути порядок. А щоб був порядок, потрібна бумажка, чи, як ще кажуть по-вченому, акт.

Акт був складений по всій формі, і в ньому чорним по білому написано, що Петренко звинувачується в тому, що він «нарушил общественный порядок в гор. Славянске, на площади Революции ученил общественный порядок».

Воно, звичайно, Петренко, напившись і порушивши «общественный порядок», зробив недобре, але за те, що він «ученил общественный порядок», міліція повинна була подякувати Петренкові, а не тягти його до витверезника.

А от коли начальник витверезника «ученяє» такі документи, то, напевно, йому слід прийняти холодний душ в очолюваній ним установі.

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ, АНДРІЮ ГРИГОРОВИЧУ ПОПКОВ!

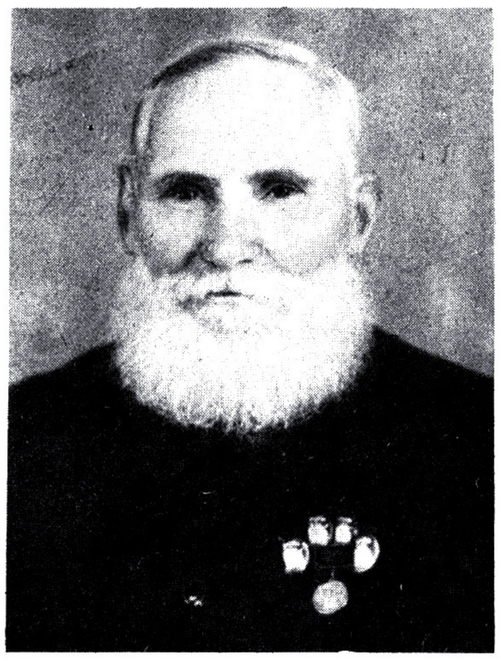

Дуже мені сподобався «Наш Перчик», гострий, дотепний додаток до газети «Механізатор», яку Ви редагуєте. До серця мені, що від того «Перчика» тікають п'яниці, крутять носами бракороби і відсахуються бюрократи. З справжнім молодим запалом наступаєте Ви на все те, що заважає нам жити, боротися і йти вперед. Мені дуже приємно бачити Вас з сивою бородою, але молодим душею і серцем у лавах одноперчан.

Але не віриться, дорогий Андрію Григоровичу, що цими днями трудівники Кобеляцького районного відділення «Сільгосптехніки» на Полтавщині вітали і поздоровляли Вас з сімдесятиріччям. Тож прийміть і мої вітання та найкращі побажання завжди бути молодим перчанським снайпером.

З Новим роком, Андрію Григоровичу! З новими «Нашими Перчиками»!

Від усього серця
од Вашого ПЕРЦЯ.

Малюнок спеціально для Перця румунського художника Нел КОБАРА (Румунія).

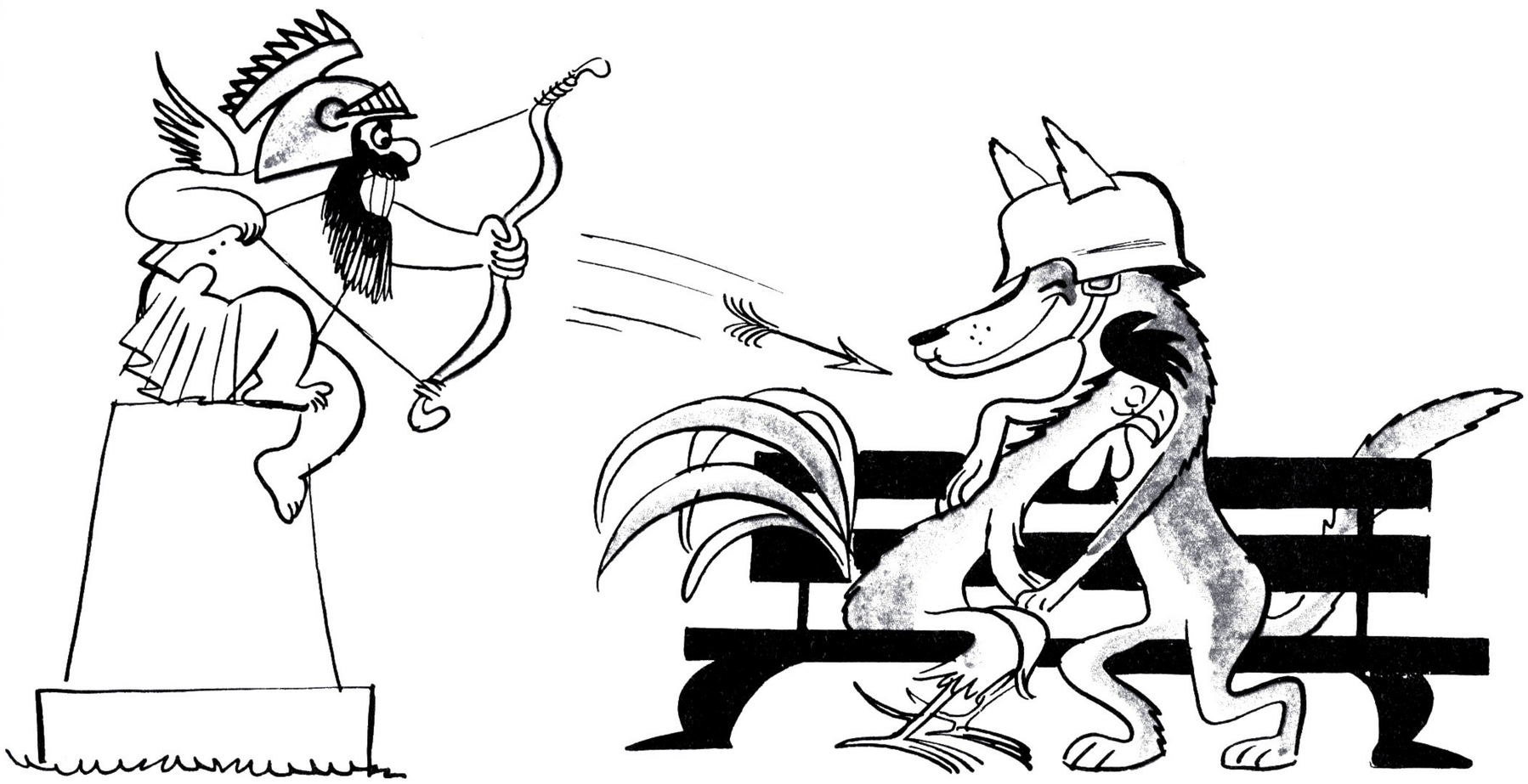

Франко-боннська ідилія та її натхненник.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!» (№ 15 журналу за 1962 р.) Перець критикував незадовільний стан будівництва очисних споруд на заводі «Азовсталь». Завод скидав у Азовське море сотні тисяч кубометрів отруйних вод, забруднював морське дно і труїв рибу.

Заступник Донецького раднаргоспу т. Лубенець повідомив редакцію, що за незадовільне виконання плану будівництва очисних споруд на заводі на керуючого трестом «Азовстальбуд» Бліновського накладено адміністративне стягнення. Трестові запропоновано закінчити будівництво очисних споруд і здати їх в експлуатацію у найстисліші строки.

★ У тому ж номері було надруковано фейлетон «ДЕ ТОНКО, ТАМ І РВЕТЬСЯ...» У фейлетоні розповідалося про те, що при здачі льоноволокна на Сторожинецьку льонобазу за хабарі завищувалась сортність волокна, яке здавав колгосп ім. О. Кобилянської (Чернівецька область). Незаконно одержані після такої операції гроші шахраї ділили між собою.

Факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Народний суд Вашківецького району засудив колишніх завідуючого Сторожинецькою льонобазою Нікітіна П. Я. та агронома по технічних культурах колгоспу ім. О. Кобилянської Митронюк Н. Г. до 3-х років позбавлення волі, а завідуючого фермою колгоспу Стратулата до 1 року позбавлення волі. Колишніх голову колгоспу Голованова О. Г. та бригадирів Байду П. І. та Кручка В. П. до 3-х років позбавлення волі умовно.

★ У № 16 «Перця» до клубу губителів природи прийняли керівників ряду підприємств Полтавського та Львівського раднаргоспів, що продовжували отруювати воду та губити рибу в річках Сулі та Горині.

Після виступу Перця Український раднаргосп дав суворі вказівки начальникам управлінь харчової промисловості обох раднаргоспів та керівникам підприємств про встановлення цілодобового контролю за станом очисних споруд та їх впорядкуванням. Укрраднаргосп запропонував пильно стежити за тим, щоб шкідливі стічні води не потрапляли у громадські водойми.

★ В об'яві, вміщеній у № 17 «Перця», повідомлялося, що Золотоніська будівельна дільниця № 7 черкаського будтресту № 4 незадовільно будує профілакторій Драбівського автопарку.

За затримку будівництва бюро Золотоніського райкому КП України наклало суворі партійні стягнення на головного інженера будуправління № 7 та на виконроба.

★ Голова колгоспу ім. Пархоменка (Любешівський район) Герель та головний бухгалтер цього колгоспу Семенюк опублікували в № 18 листа Перцеві про те, що Любешівське райвідділення «Сільгосптехніки» порушує правила радянської торгівлі й продає машини з навантаженням. Так нав'язали й колгоспові непотрібні йому машини та устаткування.

Голова Волинського обласного об'єднання «Сільгосптехніки» т. Яновський повідомив редакцію, що за порушення правил постачання колгоспам машин і товарів керуючого Любешівським відділенням «Сільгосптехніки» Хуторного з роботи знято. Новопризначеному керуючому відділенням т. Тищенку М. О. запропоновано повернути колгоспові ім. Пархоменка кошти за продані товари без заявок.

★ «ТВІР НА ДОВІЛЬНУ ТЕМУ» — так звався фейлетон, надрукований у № 18 «Перця». У фейлетоні йшлося про незадовільне забезпечення потреб промисловості інструментами.

Заступник голови Держплану УРСР т. Штернов повідомив редакцію, що фейлетон правильно ставить питання про потребу краще забезпечити промисловість інструментом. Виробництво інструменту по республіці намічено збільшити до 56,7 млн. крб. у 1965 році, тобто втричі більше, порівняно з 1960 роком.

Враховуючи необхідність розвитку спеціалізованого виробництва інструменту у Донецькому раднаргоспі, йому на 1963 рік встановлено завдання випустити інструменту на 600 тис. крб. проти 180 тис. крб. по плану 1962 р.

За дорученням Ради Міністрів СРСР, Держплан СРСР разом з Держпланом УРСР зараз розробляють заходи по удосконаленню планування продукції інструментальних цехів машинобудівних заводів.

ПОДАВ БОГ

(За народними мотивами)

— Подай господи...— співа
Дяк, аж пнуться жили,
А у церкві ж — от дива!
Лиш діди похилі.

Дяк старий — один із двох,
Другий — піп патлатий.
От і дума думу бог:
— Що ж таке їм дати?

А тоді скривив лице,
Дулі їм складає:
— Нате поки що оце,
Та й співайте далі...

— А як завтра прийде в храм
Стільки ж, як сьогодні,
То іще в додачу вам
Я скручу по одній.

Г. КУЧЕРЕНКО.

Київська область,
м. Бориспіль.

КАРТОННІ ВАРЕНИКИ

Ні, не одні тільки поети вдаються до образних порівнянь. Переконатися в цьому можна, постоявши біля прилавка, де продають чемодани.

— Скільки коштує отой вареник?

Продавець, і бровою не ворухнувши, називає ціну. Звик!

— А цей?

Працівник прилавка і на це спокійнісінько відповідає. Бо й справді, надто вже велика схожість між варениками і отими чемоданами. Особливо, коли ті чемодани виготовлені з картону Білгород-Дністровської картонної фабрики.

Ну, ясно, що і галантерейникам не дуже приємно ліпити вареники замість чемоданів. Часом це навіть їм набридає. Як, приміром, набридло директорові харківської шкіргалантерейної фабрики № 7. Він одмовився прийняти 14 тонн чемоданного картону з хвилястою поверхнею, про що й повідомив білгород-дністровських бракоробів. А ті, коли одержали повідомлення, не дуже засумували і зразу ж у Харків таку телеграму дали: «Перешліть картон Львівському заводові металовиробів».

Але львівський завод також виробляє чемодани, а не вареники. І йому теж потрібна доброякісна сировина. Тому й він повернув брак бракоробам.

От нам і цікаво: кому ще спробують всунути свій брак білгород-дністровські картонажники? А певне ж, комусь-таки всунуть. Когось-таки ощасливлять своїм картоном. Дістанеться людям хвиляста радість...

А проте хвилі на картоні не дуже хвилюють керівників картонажної фабрики... Хвилі — явище закономірне, коли на фабриці стоїть штормова погода, а у працівників ВТК — повний штиль.

Р. БАННИКОВА,
держінспектор.

м. Львів.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

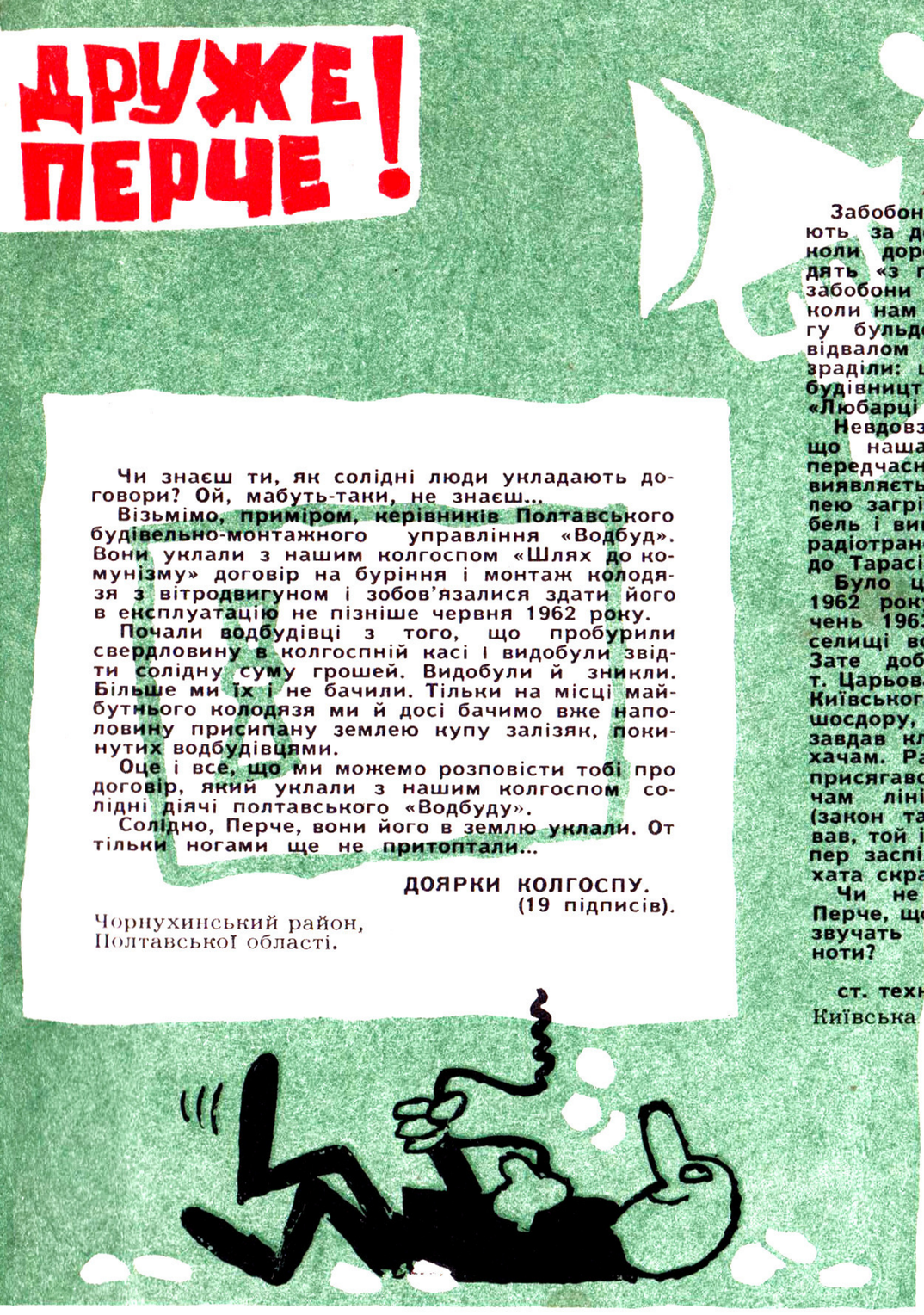

Чи знаєш ти, як солідні люди укладають договори? Ой, мабуть-таки, не знаєш...

Візьмімо, приміром, керівників Полтавського будівельно-монтажного управління «Водбуд». Вони уклали з нашим колгоспом «Шлях до комунізму» договір на буріння і монтаж колодязя з вітродвигуном і зобов'язалися здати його в експлуатацію не пізніше червня 1962 року.

Почали водбудівці з того, що пробурили свердловину в колгоспній касі і видобули звідти солідну суму грошей. Видобули й зникли. Більше ми їх і не бачили. Тільки на місці майбутнього колодязя ми й досі бачимо вже наполовину присипану землею купу залізяк, покинутих водбудівцями.

Оце і все, що ми можемо розповісти тобі про договір, який уклали з нашим колгоспом солідні діячі полтавського «Водбуду».

Солідно, Перче, вони його в землю уклали. От тільки ногами ще не притоптали...

ДОЯРКИ КОЛГОСПУ.
(19 підписів).

Чорнухинський район,
Полтавської області.

Забобонні люди вважають за добру прикмету, коли дорогу їм переходять «з повними». Ми в забобони не віримо, але коли нам перейшов дорогу бульдозер з повним відвалом грунту, то теж зраділи: це був початок будівництва нової траси «Любарці — Старе».

Невдовзі з'ясувалося, що наша радість була передчасною. Бульдозер, виявляється, разом з землею загріб підземний кабель і вивів з ладу лінію радіотрансляції, що вела до Тарасівки.

Було це ще в червні 1962 року. Тепер — січень 1963-го, а радіо в селищі все ще не чути. Зате добре чути голос т. Царьова — начальника Київського облуправтошосдору, чий бульдозер завдав клопоту радіослухачам. Раніше т. Царьов присягався, що поновить нам лінію радіозв'язку (закон такий: хто зіпсував, той і лагодить), а тепер заспівав іншої: «Моя хата скраю...»

Чи не здається тобі, Перче, що в цьому голосі звучать явно фальшиві ноти?

О. СВІДРО.
ст. технік радіовузла.

Київська область.

Ти, мабуть, і досі віриш ученим, що земне тяжіння скрізь однакове? А от директор Харківського ремонтно-механічного заводу Василь Іванович Шипіл довів протилежне.

17 серпня на Житомирську обласну базу матеріально-технічного постачання прибув критий двовісний вагон з пломбами Харківського РМЗ. У накладній писалося, що у тому вагоні знаходиться 7 вентиляторів ЕВР-2 загальною вагою 10.000 кілограмів.

Підготували на базі механізми, бригаду вантажників. Та виявилося, що замість 10.000 ті вентилятори гамузом важать 200 кілограмів. По 27 кілограмів 700 грамів кожен.

Глянули у накладну — таки 10 тонн вантажу, і повинна база виплатити заводові 44 карбованці 20 коп. Усе підтверджено підписом директора Харківського РМЗ т. Шипіла.

Ясно: у Харкові земне тяжіння у 50 разів більше, ніж у Житомирі. Невідомо тільки, навіщо було гнати 60-тонний пульман з двома центнерами вантажу 669 кілометрів гуляти?

Б. ТАТАРЧУК,
старший інженер по техконтролю.

Чи відомо тобі, що голову колгоспу ім. Калініна А. К. Тарана мучать галюцинації? Приміром, у селі Ріпках йому завжди ввижається клуб. Насправді клубу нема. Є напівзруйнований пам'ятник допотопної архітектури, що вимагає реставрації. У селі Макіївці голова теж бачить клуб. Але й ця картина — наслідки його фантазії. Насправді він бачить не клуб, а зерносховище.

Пропиши, Перче, Таранові добрі ліки, щоб він одужав і побачив, що клубів у тих селах таки нема. Може, тоді у колгоспі й справді засвітяться вогнища культури.

І. НЕМЧЕНКО,
завідуючий Талалаївським райвідділом культури.

Сумська область.

Народні усмішки

ДЕ МАТИ БОЖА?

Захотілося одному бідному селянинові стати дяком. Пішов він до попа: так і так, батюшко, хочу у вашій церкві дяком бути.

Подумав-подумав піп та й питає:

— Ну, а ти, рабе божий, насправді в бога віриш?

— Вірю, батюшко, — відповідає селянин.

— Ну, добре, коли віриш, то скажи мені, де Ісус Христос.

— На небесі, батюшко.

— Е, ні, не знаєш,— відказав піп та й спровадив селянина геть.

Іде той додому та все думає: де ж насправді Ісус Христос? Аж бачить — назустріч йому йде другий піп.

Селянин до нього:

— Де Ісус Христос?

— В серцях він наших, рабе божий, — відповідає той.

Повернувся назад селянин та ще з порога:

— Знаю вже, де Ісус Христос: в серцях він наших, батюшко.

— Вірно, — каже піп, — але скажи тепер мені, де мати божа?

Подумав «раб божий», почухав потилицю та й каже:

— Мабуть, у печінках вона наших, батюшко.

Повідомив М. С. РОЗУМНИЙ
з м. Києва.

ОБДУРИВ

Було це за царя. Жив собі один багатий і скупий селянин. Поїхав він одного разу до міста. Приїжджає додому та й хвалиться жінці:

— От я сьогодні шинкарку обдурив.

— Та як?

— Ну, я собі замовив чаю, дивлюсь, вона відвернулася, я цукор в кишеню поклав, а чай випив без цукру.

Повідомив В. А. БОНДАРЧУК
з с. Вілія, Острозького району,
Ровенської області.

ЗНАЛА

Заходить чоловік до хати та й каже:

— Біда, жінко, — корова жорна з'їла.

— О... я ж знала, що таке буде...

— Та дурна ж ти: хіба корова може жорна з'їсти.

— Бач, я ж бо знала, що ти з мене дурну зробиш.

Записав Б. НЕВЕЛЮК
в с. Аврамівці, Монастирищенського району
на Черкащині.

МОЖЕ, ПОВИНОСЯТЬ...

У батька було два сини, і такі вже ледарі, що світ не бачив. Все б їм тільки спати. По півдня їх будили, холодною водою бризкали, а їм хоч би що. Розгнівався якось батько і запалив хату.

— От, — каже, — зараз ви подивитесь, як вони швидко встануть!

Пробудився один з них, побачив вогонь і давай будити другого:

— Вставаймо, брате, бо хата горить!

Той позіхнув і каже:

— Та, може, нас повиносять... — і повернувся на другий бік.

НЕВІСТОЧКА

Якось одружений син спитав у матері:

— Чому в нас над вікнами ластівки не мостяться.

— Та з того часу, як ти привів оцю «тиху» невісточку, не тільки ластівка, а й ворона на хату не сяде.

Повідомив М. Т. ДРАГУЩАК
з м. Самбора, Львівської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (492) (на украинском языке). Підписано до друку 24.XII 1962 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 39862. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0700. Тираж 305 000 прим.

perec-ua.

perec-ua.

http://perec-ua.livejornal.com